

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 21/05-26

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 29. júna 2005 v senáte zloženom z predsedu Štefana Ogurčáka a zo sudcov Juraja Horvátha a Lajosa Mészárosa prerokoval prijatú sťažnosť Ľ. L., bytom B., zastúpeného advokátkou JUDr. E. L., B., vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 13 C 81/98 a takto

r o z h o d o l :

1. Okresný súd Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 13 C 81/98 **p o r u š i l** základné právo Ľ. L., aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných prietáhov, zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

2. Okresnému súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 13 C 81/98 **p r i k a z u j e** konať bez zbytočných prietáhov.

3. Ľ. Ľ. p r i z n á v a primerané finančné zadost'učinenie v sume 40 000 Sk (slovom štyridsaťtisíc slovenských korún), ktoré je Okresný súd Bratislava III p o v i n n ý vyplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Ľ. Ľ. p r i z n á v a náhradu trov právneho zastúpenia v sume 9 463 Sk (slovom deväťtisícštyristošesťdesiattri slovenských korún), ktoré je Okresný súd Bratislava III p o v i n n ý vyplatiť na účet jeho právnej zástupkyne JUDr. E. Ľ., do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I .

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením z 3. februára 2005 č. k. I. ÚS 21/05-7 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie s'ťažnosť Ľ. Ľ., bytom B. (ďalej len „s'ťažovateľ“), zastúpeného advokátkou JUDr. E. Ľ., B., vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 13 C 81/98.

2. Z prijatej s'ťažnosti vyplýva, že s'ťažovateľ 8. júna 1998 podal na okresnom súde návrh na začatie konania o vydanie hnutel'ných vecí. Konanie nebolo dosiaľ právoplatne skončené.

Postup okresného súdu považuje s'ťažovateľ za porušenie ním označeného základného práva.

3. Sťažovateľ viackrát (7. novembra 1999, 11. februára 2004) urgoval pokračovanie v konaní a ani sťažnosti na prieťahy v konaní podané predsedovi okresného súdu (14. februára 2003, resp. 17. februára 2004 cestou Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky) nevedli k efektívnej náprave.

4. Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd vyslovil porušenie označeného základného práva, okresnému súdu prikázal konať bez zbytočných prieťahov, priznal mu finančné zadost'učinenie vo výške 200 000 Sk a náhradu trov konania..

5. Na základe žiadosti ústavného súdu sa k veci písomne vyjadril okresný súd, zastúpený jeho podpredsedom, vyjadrením sp. zn. Spr. 3237/05 z 20. mája 2005 a sťažovateľ prostredníctvom svojho právneho zástupcu stanoviskom k tomuto vyjadreniu z 13. júna 2005.

6. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s predloženým dokumentačným materiálom dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, ktorej prerokovanie na ústnom pojednávaní – vzhľadom na povahu predmetu posúdenia, ktorá je určená povahou týchto základných práv – inak ústavný súd nepovažuje ani za vhodný, ani za nevyhnutný procesný prostriedok na zistenie skutočností potrebných pre meritórne rozhodnutie vo veci, t. j. rozhodnutie o tom, či namietaným postupom súdu bolo alebo nebolo porušené základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov (I. ÚS 40/02, I. ÚS 100/03).

II.

Z obsahu sťažnosti a k nej priložených písomností, z vyjadrenia okresného súdu a z obsahu na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu ústavný súd zistil nasledovný priebeh a stav konania vedeného na okresnom súde pod sp. zn. 13 C 81/98.

Sťažovateľ sa žalobou doručenou okresnému súdu 8. júna 1998 domáhal vydania vecí od svojej manželky JUDr. S. L. (ďalej len „žalovaná“), s ktorou bol v tom čase v rozvodovom konaní (súdny poplatok na výzvu okresného súdu uhradil 10. augusta 1998).

K žalobe (ktorá bola zaslaná 11. septembra a doručená 17. septembra 1998 žalovanej) sa žalovaná vyjadrila 28. septembra 1998.

Sťažovateľ 7. novembra 1999 urgoval pokračovanie v konaní. Oznamil, že manželstvo so žalovanou bolo právoplatne rozvedené 12. augusta 1998.

Okresný súd 15. decembra 1999 stanovil termín pojednávania na 31. január 2000. Sťažovateľa vyzval, aby predložil dôkazy preukazujúce jeho tvrdenia.

Na pojednávaní konanom 31. januára 2000 sa obaja účastníci vyjadrili k predmetu sporu. Pojednávanie bolo odročené na 23. február 2000 s tým, že sťažovateľ predloží súdu písomné rozšírenie svojej žaloby (predložené súdu 3. novembra 2000).

Na pojednávaní konanom 23. februára 2000 (ktorého sa žalovaná bez ospravedlnenia nezúčastnila) sťažovateľ označil ďalšie hnutelné veci, ktoré žiada žalovanou vydať. Pojednávanie bolo odročené na 5. apríl 2000 (žalovanej bolo doručené predvolanie 8. marca 2000, k rozšírenej žalobe sa vyjadrila 15. marca 2000). Dňa 24. marca 2000 žalovaná ospravedlnila svoju neúčast' na pojednávaní. Žiadala pojednávať v jej neprítomnosti.

Na pojednávaní konanom 5. apríla 2000 sťažovateľ opätovne rozšíril svoju žalobu a navrhol vypočúť svedkov.

Okresný súd 28. mája 2000 stanovil termín pojednávania na 13. september 2000 (predvolanie pre sťažovateľa bolo vrátené nedoručené poštou 3. júla 2000 a náhradne doručené 22. augusta 2000). Žalovaná 11. septembra 2000 osobne ospravedlnila svoju neúčast' na pojednávaní.

Na pojednávaní konanom 13. septembra 2000 bol vypočutý ako svedok otec sťažovateľa. Pojednávanie bolo odročené na 6. november 2000 s tým, že svedok bude opätovne vypočutý a na pojednávanie bude predvolaná žalovaná.

Okresný súd stanovil termín pojednávania na 8. november 2000. Na zmenu termínu upozornil účastníkov. Na tomto pojednávaní (konanom za prítomnosti účastníkov) bola pripustená zmena žaloby (rozšírenie návrhu na vydanie vecí vykonané podaniami

z 3. februára 2000, 24. februára 2000 a ústne na pojednávaní 5. apríla 2000). K obsahu zmeny sa vyjadrila žalovaná a bol vypočutý otec sťažovateľa. Pojednávanie bolo odročené na 11. december 2000 s tým, že budú predvolaní ďalší dvaja svedkovia.

Predvolaní svedkovia 7. decembra 2000 ospravedlnili svoju neúčast' na pojednávaní.

Pojednávanie konané 11. decembra 2000 bolo pre neospravedlnenú neúčast' žalovanej a trvaní sťažovateľa na vypočutí ním navrhovaných svedkov odročené na 24. január 2001.

Pojednávanie stanovené na 24. január 2001 bolo pre „neplánovú poradu tunajšieho súdu“ odročené na 21. február 2001 s tým, že účastníci a svedkovia budú opätovne predvolaní.

Na pojednávaní konanom 21. februára 2001 (za neprítomnosti žalovanej, ktorá svoju neúčast' neospravedlnila), boli vypočutí svedkovia. Pojednávanie bolo odročené na 21. marec 2001 s tým, že na pojednávanie budú predvolané dve svedkyne.

Na pojednávaní konanom 21. marca 2001 bolo uskutočnené oboznámenie s doterajšími výpoveďami svedkov, ku ktorým sa vyjadrila žalovaná. Bola tiež vypočutá svedkyňa. Pojednávanie bolo odročené na 25. apríl 2001, čo prítomní vzali na vedomie. Pre neúčast' žalovanej a predvolanej svedkyne bolo toto pojednávanie odročené na 14. máj 2001 s tým, že súd opätovne predvolá žalovanú a svedkov.

Na pojednávaní konanom 14. mája 2001 (za neprítomnosti žalovanej, ktorá svoju neúčast' neospravedlnila), boli vypočutí svedkyňa, otec sťažovateľa a brat sťažovateľa. Pojednávanie bolo odročené na 4. jún 2001 s tým, že opätovne bude predvolaná žalovaná na „oboznámenie sa s vykonanými dôkazmi výsluchom svedkov“.

Na pojednávaní konanom 4. júna 2001 (za neprítomnosti neospravedlnenej žalovanej) bolo uskutočnené oboznámenie s doterajším priebehom konania. Sťažovateľ nemal ďalšie dôkazné návrhy. Okresný súd rozsudkom žalobu zamietol a v časti o vydanie troch švajčiarskych hodínok, dvoch univerzitných diplomov a cigár konanie zastavil.

Na žiadosť sudcu bol termín na písomné vyhotovenie rozsudku predĺžený do 30. júla 2001. Písomné vyhotovenie rozsudku č. k. 13 C 81/98-103 zo 4. júna 2001 bolo doručené účastníkom 5., resp. 8. októbra 2001.

Rozsudok napadol 13. augusta 2001 sťažovateľ odvolaním.

Súdny spis sp. zn. 13 C 81/98 bol 25. októbra 2001 predložený odvolaciemu súdu.

Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „krajský súd“) stanovil termín pojednávania na 13. marec 2002. Na tomto pojednání po vypočutí sťažovateľa (žalovaná sa bez ospravedlnenia pojednávania nezúčastnila) bol prvostupňový rozsudok zrušený a vec vrátená okresnému súdu na ďalšie konanie. Súdny spis bol doručený okresnému súdu 29. apríla 2002 a druhostupňové rozhodnutie bolo doručené účastníkom 25., resp. 27. júla 2002.

Okresný súd 14. novembra 2002 vyzval sťažovateľa, aby mu v lehote 30 dní oznámil dôkazy, ktoré navrhuje v ďalšom konaní vykonať. Taktiež vyzval svedka, aby predložil zoznam vecí vypracovaný žalovanou v roku 1998, ktorý mu bol (podľa jeho svedeckej výpovede z 21. februára 2001) žalovanou predložený.

Sťažovateľ pri osobnej návšteve okresného súdu 18. decembra 2002 oznámil, že mená a adresy svedkov sú už uvedené v súdnom spise a spôsob vybavenia trestného oznámenia jeho otca na žalovanú je potrebné vyžiadať od neho.

Svedok bol 18. júla 2003 opätovne vyzvaný na predloženie zoznamu vecí vypracovaných žalovanou.

Okresný súd 12. decembra 2003 stanovil termín pojednávania na 28. január 2004 (predvolanie bolo doručené účastníkom a svedkom).

Svedok 29. novembra 2003 oznámil okresnému súdu, že žiadny zoznam vecí vypracovaný žalovanou už nevlastní a na bližšie okolnosti prípadu sa už nepamätá.

Na pojednání konanom 28. januára 2004 sa k predmetu veci vyjadrili účastníci a bol vypočutý otec sťažovateľa.

Okresný súd 3. februára 2004 požiadal Okresné riaditeľstvo Policajného zboru v S., Obvodné oddelenie Policajného zboru v S. (ďalej len „OR PZ“) o podanie informácie o spôsobe vybavenia trestného oznámenia otca sťažovateľa na žalovanú.

Sťažovateľ 11. februára 2004 urgoval vytýčenie termínu pojednávania.

Okresný súd 29. marca 2004, 25. júna 2004, 9. augusta 2004 a 16. septembra 2004 opätovne žiadal OR PZ o podanie informácie a predloženie trestného spisu.

Uvedené bolo predložené okresnému súdu 6. októbra 2004. Trestné oznámenie bolo odložené, lebo „boli zistené skutočnosti, ktoré nenasvedčovali naplneniu skutkovej podstaty trestného činu“. Sťažnosť proti uzneseniu policajného orgánu okresná prokuratúra zamietla, lebo bola podaná neoprávnenou osobou.

III.

1. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. (...)

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov (...).

2. Podpredseda okresného súdu vo svojom vyjadrení uviedol, že vo veci konajúci sudca je:

„... takisto ako všetci ostatní sudcovia občianskoprávneho úseku preťažený, ku dňu 30. 4. 2005 bolo v jeho súdnom oddelení 436 nevybavených vecí, pričom Opatrením predsedu súdu Spr. 3000/2005-5 zo dňa 21. 4. 2005 boli v zmysle § 51 ods. 4 písm. a) Zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch prerozdelené nevybavené veci troch sudcov neprítomných dlhšie ako šesť týždňov, celkom išlo o 1 435 vecí, ktoré boli prerozdelené ostatným sudcom, a z tohto dôvodu bolo ku dňu 31. 5. 2005 v súdnom oddelení Mgr. T. 519 nevybavených vecí. Pod tento stav sa podpísalo najmä prevzatie vecí bývalého Okresného súdu Bratislava - vidiek.

Všetky prvostupňové súdy v Bratislave sú preťažené, štát nie je ochotný riešiť personálne túto situáciu, a pokiaľ sa tento postoj nezmení, stavy v súdnych oddeleniach sa nezlepšia .“

3. Právny zástupca sťažovateľa v stanovisku k vyjadreniu okresného súdu uviedol, že *„vyjadrenie orgánu štátnej správy ... vlastne potvrdzuje opodstatnenosť našej sťažnosti ohľadne prieťahov v konaní ...“* . Na podporu svojho tvrdenia citoval z judikatúry ústavného súdu týkajúcej sa predmetnej veci.

4. Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu. Samotným prerokovaním veci na štátnom orgáne sa právna neistota osoby neodstráni. Až právoplatným rozhodnutím súdu sa vytvára právna istota. Pre splnenie ústavného práva zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy nestačí, aby štátny orgán vec prerokoval. Ústavné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov sa naplní zásadne až právoplatným rozhodnutím štátneho orgánu, na ktorom sa osoba domáha odstránenia právnej neistoty ohľadom svojich práv (napr. I. ÚS 41/02).

Judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov garantované v čl. 48 ods. 2 ústavy, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitnosť veci, správanie účastníka a postup súdu (napr. I. ÚS 41/02). Ústavný súd pritom prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02). Podľa rovnakých kritérií postupoval ústavný súd aj v danom prípade.

Predmetom konania pred ústavným súdom bolo posúdenie, či postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 13 C 81/98, v ktorom sťažovateľ vystupuje ako

navrhovateľ, došlo k porušeniu jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy.

4.1. Pri hodnotení podľa kritéria zložitosti posudzovanej veci ústavný súd berie do úvahy určitú skutkovú zložitost' posudzovanej veci vyplývajúcu z viacnásobného rozšírenia návrhu o ďalšie požadované veci a pomerne širokého svedeckého dokazovania. Táto zložitost' však nie je výlučnou a ani hlavnou príčinou doterajšej dĺžky konania (pozri vyššie prehľad konania uvedený v II. časti odôvodnenia).

4.2. Pri hodnotení podľa ďalšieho kritéria, t. j. správania sťažovateľa v predmetnom konaní, ústavný súd berie do úvahy skutočnosť, že sťažovateľ v priebehu konania viackrát upravil svoj návrh (pozri vyššie bod 10 II. časti odôvodnenia). Túto skutočnosť však nepovažuje ústavný súd za takú okolnosť, ktorá by významnou mierou predĺžila a skomplikovala doterajší priebeh konania a ktorej následkom by boli zbytočné prietahy v konaní.

4.3. Ústavný súd ďalej skúmal postup okresného súdu v posudzovanom konaní z hľadiska zisťovania eventuálnych dôvodov (príčin) sťažovateľom namietaného porušenia označeného základného práva.

Ústavný súd predovšetkým konštatuje, že konanie v predmetnej veci od jej nápadu na okresný súd (8. júna 1998) dosiaľ trvá vyše šesť a pol roka a v merite veci ešte nie je právoplatne rozhodnuté.

V dôsledku posúdenia postupu okresného súdu vyplývajúceho zo súdneho spisu sp. zn. 13 C 81/98 ústavný súd konštatuje, že okresný súd bol:

- od 28. septembra 1998 (vyjadrenie žalovanej) do 15. decembra 1999 (predvolanie na pojednávanie), t. j. v trvaní vyše 14 mesiacov,
- od 29. apríla 2002 (vrátenie súdneho spisu z odvolacieho súdu) do 14. novembra 2002 (výzva sťažovateľovi), t. j. v trvaní vyše 6 mesiacov,

- od 14. decembra 2002 (uplynutie 30-dňovej lehoty stanovenej sťažovateľovi vo vyššie uvedenej výzve) do 12. decembra 2003 (predvolanie na pojednávanie), v tomto období zaslal okresný súd jednu výzvu svedkovi z 18. júla 2003, t. j. v trvaní takmer 12 mesiacov,
- od 3. februára 2004 (výzva OR PZ) do 20. mája 2005 (predloženie súdneho spisu ústavnému súdu), t. j. v trvaní vyše 15 mesiacov (keď okresný súd zabezpečoval urgenciami predloženie informácie od OR PZ a nevykonal žiadny úkon smerujúci k rozhodnutiu v merite veci),

t. j. spolu v trvaní vyše štyroch rokov, bez akýchkoľvek zákonných dôvodov nečinný, teda vyše štyri roky neboli vykonané vo veci žiadne úkony smerujúce k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa sťažovateľ počas súdneho konania nachádza. Vzhľadom na uvedenú dlhodobú nečinnosť okresného súdu ústavný súd konštatuje, že v konaní došlo k priet'ahom, ktoré neboli spôsobené zložitost'ou veci ani správaním účastníkov konania, ale postupom okresného súdu. Obranu okresného súdu spočívajúcu v uvádzaní dôvodov, ktoré mali ako objektívne príčiny spôsobiť tieto priet'ahy, nemožno akceptovať. Personálne problémy a vysoká zaťaženosť sudcov nemôže byť na ťarchu účastníka konania a nemá povahu okolností, ktoré by vylučovali zodpovednosť súdu, ktorý je vecne a miestne príslušný na rozhodnutie vo veci občana, ktorý sa naň obrátil (pozri napr. I. ÚS 156/02).

Vzhľadom na uvedené dôvody ústavný súd vyslovil porušenie základného práva sťažovateľa na prerokovanie predmetnej veci bez zbytočných priet'ahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, tak ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia pod bodom 1.

5. V nadväznosti na tento výrok a v záujme efektívnosti poskytnutej ochrany sťažovateľovi ústavný súd vo výroku tohto rozhodnutia pod bodom 2 prikázal okresnému súdu podľa čl. 127 ods. 2 ústavy a § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde konať vo veci bez zbytočných priet'ahov, pretože vzhľadom na okolnosti danej veci ústavný súd dospel k názoru, že len konštatovanie porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy nie je žiadnou garanciou toho, že okresný súd nebude pokračovať v nečinnosti v napadnutom konaní.

6. Podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd priznať tomu, koho základné právo alebo sloboda sa porušili, aj primerané finančné zadosťučinenie.

Sťažovateľ žiadal priznať primerané finančné zadosťučinenie vo výške 200 000 Sk z dôvodu „že sťažovateľ sa už 6,5 roka nevie právnou cestou domôcť ochrany svojich majetkových práv, ktorých absencia mu podstatne znehodnocuje život, podmienky a celkové pôsobenie“. Keďže iba konštatovanie porušenia označeného základného práva nie je dostatočným zadosťučinením pre sťažovateľa, ústavný súd uznal za dôvodné priznať mu finančné zadosťučinenie, ktoré podľa zásad spravodlivosti s prihliadnutím na všetky okolnosti prípadu považuje za primerané vo výške 40 000 Sk.

Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia pod bodom 3.

7. Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Úspešnému sťažovateľovi vznikli trovy konania z dôvodu právneho zastúpenia advokátkou. Advokátka vykonala tri úkony právnych služieb, a to prevzatie a prípravu zastupovania, písomné podanie (sťažnosť) zo 17. januára 2005 a stanovisko z 13. júna 2005 k vyjadreniu okresného súdu. Odmena za jeden úkon právnych služieb (v zmysle § 11 ods. 2 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb, t.j. 1/6 výpočtového základu 15 008 Sk) je 2 501 Sk, čo predstavuje spolu s režijným paušálom 150 Sk sumu 2 651 Sk. Odmena advokátke za poskytnuté právne služby v konaní pred

ústavným súdom predstavuje spolu sumu (za tri úkony právnych služieb) 7 953 Sk. Po pripočítaní 19 % DPH – 1 510 Sk predstavujú náklady sťažovateľa za domáhanie sa ochrany ústavou mu zaručeného základného práva sumu 9 463 Sk.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené v bode 4 výroku tohto rozhodnutia.

8. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok, treba pod „právoplatnosťou rozhodnutia“ uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. júna 2005